

Judás árulása.

(Urvacsorai beszéd.)

„Ime annak keze, a ki engem elárul, velem vagyok az asztalnál“. A világ legnagyobb drámájának egyik legsötétebb jelenete. A közepén egy szenvedő alak, arezáán halálos sejtelmek s isteni fény váltakoznak. Körülte szorongó tanítványok, kiket félelem tölt el, a Mester sorsa aggaszt. És tőle nem messze, tőle nem messze, amott, kinek tekintetében vad tűz villog, lelkén a sátán szó fondorlatot . . . Az idő közelg, a Mester érzi, tudja a gyászos, a szomorú véget. Ah, szép Genezáreth! nem láthatom többé kék hullámidat, nem hallhatlak a tiberiási erdőkben éneklő madarak! Titeket is jó tanítványok, kik részesei voltatok küldetésemnek, kik hozzám ragaszkodtatok, már csak kevés ideig láthatlak. „Nagyon kívántam veletek megenni a husvéti bárányt, minekelőtte szenvednék, mert mondom nektek: Én többé abban nem eszem“ . . . Ellenségeim ellenem törnek és oh, ti sem vagytok hozzám mind hívek . . . Melyik az, ki legyen az Uram?! hiszen akármelyik közülünk életét adná te értetted! Jézus feléje tekint: „Ime annak keze, a ki engemet elárul, velem vagyok az asztalnál“.

Elárulni Jézust, lehetséges-e az?! Elárulni Jézust! minden keresztény szív föllázad az ellen. Elárulni a szentet, az igazat! ki tehetné, ki tenné azt, hiszen mindnyájan megismerjük, mindnyájan az ő nevében, ő vele járunk . . . Nem, ti nem árulhattok el többé úgy, mint az az egy, és mégis . . . Ujkori világotokban fenhangoztatjátok nevemet. Mindenütt, mindenfelé hirdettek engem. De az igazság és szentség ellen ah mily sok helyt látok a kereszténység kebelén üzni örlögi mesterséget és látom a tiszta meggyőződés ellen elkövetni azt a nagy, azt az irtóztató bűnt, a szentlélek elleni vétet . . . „Ime annak keze, a ki engemet elárul, velem vagyok az asztalnál.“

Elárulni Jézust! . . . nem, ti talán nem hoztok ide a legrítább kezet, árulót. Ah ily bűn, ily vétet legyen is távol tőletek! De a

midőn az ő vendégségében akartok részesülni, nem kell-e magatokat tovább vizsgálnotok. Nem kell-e kérdenetek, ha más bűn nem terheli-e a lelket? Ha nem követtetek el nagy bűnöket, gonoszsgot, nem kell-e kérdenetek, ha nem követtetek-e el másokat, ha gyakoroltátok-e a jót, ha termett-e lelketekben legalább hála, a mi annak egyik legszebb virága, vagy pedig a hálát hátrahagyva, felhuzódtatok a parányi böseség hasznos zugolyába? Engedtétok-e, hogy lelketekben kifejlődjenek és megnyilva nyilatkozzanak a keresztény nemes, nagy erények, vagy pedig a mi bennetek igaz és szent, azt is pogány áldozatok füstjébe ölitek? És a mikor láttatok ördögi hadat ellene törni az igaznak és láttatok elárultatását az igazságnak, hogyan állottatok ott, ugy-e mint Pilátusnak hős neje, bátran kiáltva: ez igaz, ártatlan; vagy pedig határozatlanul, mint Pilátus, bambán, mint a tömegeből ezeken, oly sokan? Előttetek ragyogott az a fenséges alak, jöttetek-e hozzá oly közel, hogy az ő sugarainak gyújtó ereje áthathasson szivetekbe, előzőnlje lényeteket, avagy távol maradtatok, s az ő fenséges alakja ragyogott, de nem nektek. Találkoztatok-e vele szemtől-szembe, esodáltatok-e, avagy böseségeitek csak rátekintett s önfényetekben tovább menve, hagytátok őt és esodálatát — a szegényeknek?

És ha ugy éreznétek, hogy hallanatok kell pirongatását, hallanatok azt a hangot: „Ime annak keze, a ki vétkes, velem vagyok az asztalnál“, ne féljetez közeledni, mert még árulóját, a legnagyobb bűnöst, sem üzte el, ne féljetez közeledni.

Kegyelmet hirdet ez asztal!

Közeledjetez . . . így imádkozva:

Isten! irgalomnak Atyja! alázattal borulunk le előttd, érezve bűnös voltunkat. Te jó vagy és kiárasztod mi ránk áldásaidat. Lelki világunknak fényéül adtad Jézust, a te szent, legszentebb fiadat. Ah, de mily távol járunk gyakran tőle s hányszor nem követjük az utat, a melyet az életre ő mutatott. Minden szivet elfog az erőtenség, a multa gondolva. Érezzük bűnös voltunkat. Óh ne vond meg tőlünk kegyelmed mennyei jó Atya! Alázattal és bűnbánattal könyörgünk. Sőt add nekünk a te szent lekedet, hogy az tisztiton, erősítsen, főlemeljen. A te szent leked foglaljon el, midőn ez asztal jegyeit veszszük, hogy annak méltó vendégei lehessünk, táplálva a szentségben halhatatlan részünk.

PÉTERFI DÉNES.

Párisi levél.

Páris, 1899. márt.

(Faure Félix, a francia köztársaság elnöke. Reed Károly. Lichtenberger Frederic, a párisi theol. facultas tanára. A francia prot. társulat gyűlése.)

Szerkesztő Úr!

Mostani levelem gyászjelentéseknek lesz a sorozata. Faure Félixsel kezdem, a francia köztársaság elnökével. Nem szükség, úgy hiszem, mondanom, hogy Faure nem volt protestans, a politikai lapok elég részletesen leírták a temetés szertartásait és közölték, hogy ő r. kath. volt. De néhány sort szentelnem kell e becsületes embernek, ki iparos szülőknél volt a gyermeke, s kiben a protestantismus mindig jó akaratú támogatóra talált. A volt elnöknek Havré-ban sokszor volt alkalmá prot. vallású iparosokkal érintkezni. Az ottani prot. pap is jó ismerősei közzé tartozott és iránta becsüléssel viseltetett. Sokkal jobban ismerte, ha nem is magát a protestantismust, de a protestansokat, mint államférfiaink legnagyobb része és őket nagyon becsülte s tapasztalatból tudta, hogy a protestansok hazafisága őszinte, igaz, tudta, hogy a protestansokra a haza minden körülmények közt számíthat. Nyilvános alkalmakkal annak többször kifejezést is adott, a protestansoknak a rágalmakkal szemben igazságot szolgáltatott.

Ugy hiszem, hogy a protestantismus számíthat az új elnök Loubet jóindulatára is. Loubet egy kiváló erkölcsű és becsületességű ember, ki nem fog a rágalmaknak helyet adni, éppen mint előde nem adott. Ő is személyes tapasztalatból ismeri a protestansokat, mert Drôme megyéből származik, hol sok protestans van. Tehát bizalommal lehetünk iránta.

— Read Károly, kiknek halála a múlt december végén történt, egyike volt azoknak, kik a francia protestantismus történetének a leghasznosabb szolgálatot tették. Read és néhány más történelemíró alapította 1852-ben a francia prot. tört. társulatot. Read 1819-ben született Párisban és párisi volt a szó legjobb értelmében; érdeklődött Páris életének mind múltja, mind jelene iránt. Mivelt érzelmű, jeles tehetségű ember volt és némelykor nagyon satyrikus. A gymn. fényes tanulmányok után a jogot végezte s aztán alpréfet lett. 1849-ben Párisba hívták a vallás és közokt. minis-